

T.J. Millner

**JAMIE
VARDY**

MLSNÁ LIŠKA

Jamie Vardy

Mlsná liška

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

T. J. Millner

Jamie Vardy – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

T. J. Millner
JAMIE VARDY: MLSNÁ LIŠKA

Přeložil Jiří Žák

T. J. MILLNER

J A M I E
VARDY

MLSNÁ LIŠKA

KRYŠTOFOVI

Chci skončit jako vítěz.

Alex Ferguson

Copyright © T. J. Millner, 2016

Translation © Jiří Žák, 2016

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2016

ISBN tištěné verze 978-80-7505-504-0

ISBN e-knihy 978-80-7505-577-4 (1. zveřejnění, 2016)

KAPITOLA PRVNÍ

Začínáme od konce

PŘÍBĚH. Koření každé knihy.

Ve slovníku se píše: „V hlavním významu příběh znamená něco, co se opravdu stalo, označujeme jím nějakou reálnou událost, nějaký skutečný děj, který měl svůj jasný počátek a zřetelný konec.“

A vzápětí slovník dodává: „Může se však jednat jen o popis děje, který je fikcí.“

Tenhle příběh ale žádnou fikcí není, ačkoliv by se tak na první pohled zdát mohlo. Když napíšeme, že je to příběh odhodlání a vůle, bude to znít trochu pateticky. Jenomže skutečnost bývá někdy

opravdu patetická, přestože je neokázalá a docela přirozená. A to i když je pravdivá.

Příběhy píše obvykle život. Lidé. Ti, od kterých byste to čekali, i ti, jejichž příběhy vás po každé překvapí. Lidé obyčejní, výjimeční i zdánlivě nudní, lidé zajímavých profesí i obyčejní úředníci. Dělníci z přístavních doků i bankéři.

A samozřejmě také sportovci. Jen si vzpomeňte, jaké fascinující příběhy napsali třeba Usain Bolt na běžeckém oválu, Reinhold Messner na štítech světových hor nebo Michael Phelps v plaveckém bazénu. Může snad někdo napsat dramatičtější příběh, než jaký prožil francouzský chodec Yohann Diniz při závodě na 50 kilometrů na olympiádě v Riu? Může existovat příběh většího zklamání, než jaké prožil italský cyklista Vincenzo Nibali, který si brousil zuby na olympijské vítězství, ale nakonec spadl v čele závodu pár kilometrů před cílem? Může si někdo vymyslet dojemnější příběh, než jaký v Riu předvedly běžkyně na 3000 metrů předkážek, a naplnily tak představu o fair play?

Příběhy píšou pochopitelně i fotbalisté. Ostatně, jeden z největších trenérů všech dob britské Premier League Alex Ferguson napsal:

„Každý fotbalový zápas je sám o sobě příběhem.“

Budeme si to pamatovat, až se spolu s pětatřiceti tisíci diváky vydáme na stadion Allianz Riviera, který od roku 2013 stojí ve čtvrti Saint-Isidore ve francouzském přímořském městě Nice. Ne, nebojte se, ještě po Promenade des Anglais nejezdí šílenec s nákladákem a Nice není symbolem světového terorismu, zatím se k tomuto městu neobracejí vyděšené zraky naší planety.

Ještě pořád je to krásné město francouzského Côte d'Azure. Jeho jméno nevyvolává mrazení, lidé se tu na plážích usmívají a v okolních bistrech upíjejí růžové provensálské víno. Ještě pořád sem jezdí za sluníčkem a za mořem.

A taky za fotbalem.

Je 27. června 2016, 21 hodin středoevropského času. Slovinský rozhodčí Damir Skomina otvírá osmifinálové utkání mistrovství Evropy ve fotbale Anglie–Island.

Utkání obra s trpaslíkem.

Anglie vstupuje do zápasu skvěle, od čtvrté minuty vede 1:0. Jenomže po další čtvrt hodině už je všechno jinak, a ačkoliv se pak na protivní-

kovu branku valí jeden útok za druhým, všechny jsou bezzubé a čím dál zoufalejší. A po devadesáti minutách už je všechno jasné. Trpaslík obra poráží. V kolébce fotbalu se zachvěje země. Fanoušci skandují: „You're not fit to wear the shirt!“ Nejste hodni nosit tento dres! Bílé prapory s červeným křížem se sklánějí na půl žerdi. Tři modří lvi ve znaku anglické fotbalové asociace zrudnou hanbou. Neozývá se ani pískot, následuje ledové ticho, jako kdyby ještě nikdo nechápal.

Na jedné straně vybuchuje nadšení a islandští diváci na východní tribuně zahrnují své „Vikinky“ neuvěřitelnými ovacemi, na druhé přecházejí, posedávají a polehávají hráči v bílých dresech, schovávají hlavy v dlaních a některým se v očích lesknou slzy.

Sedí mezi nimi i zklamaný kapitán Wayne Rooney z Manchesteru, který hned na začátku utkání proměnil penaltu a už si myslel, že má vítězství v kapse, ale nakonec musel stejně jako spoluhráči vypít kalich hořkosti do dna. Je na hřišti ze všech nejstarší a ví, že podobná příležitost se mu už nemusí nikdy naskytnout. Je tam i nešťastný téměř tříadvacetiletý útočník Harry Kane, který celou

sezonu zářil v Tottenhamu, ale teď mu nevyšlo nic a byl jen stínem někdejšího bombardáka, je tam stoper Raheem Sterling z Manchesteru, který na hřišti málem vypustil duši, ale stejně to nebylo nic platné. U postranní čáry leží Gary Cahill z Chelsea a nepřítomně zírá do nebe. Obě ty branky si vyčítá, i když na nich neměl bezprostřední podíl. Ale co by byl za obránce, kdyby za prohru nenesl odpovědnost?

Trochu stranou sedí i devětadvacetiletý mladý muž s protáhlým obličejem a krátkými hnědými vlasy. Na útočníka není moc vysoký, neměří ani 180 centimetrů. Teď jako by se jeho tělo zklamáním ještě navíc celé scvrklo. Oběma rukama si objímá kolena a hlavu má svěšenou. Nehrál od začátku, střídal až ve druhém poločase, snažil se, rval se a nevzdával, ale ani to nepomohlo. Jamie Vardy teď patří k poraženým. Dva góly v síti Joea Harta, které vstřelili podceňovaní islandští fotbalisté s posmívaným zubařem na trenérské lavičce, se už prostě vymazat nedají. Čas nelze vrátit zpátky.

Prohra tolik bolí. A francouzské nebe nad stadionem má barvu černého inkoustu, který se rozpíjí v očích.

Jenomže my dobře víme, že jednou prohrát neznamena prohrávat napořád. Že po každé prohře musí nutně přijít vítězství. Že nic není definitivní. Že každá noc končí dnem.

V případě tohoto chlapce a jeho mužstva to platí dvojnásob.

Proto si budeme vyprávět jeho příběh.

KAPITOLA DRUHÁ

Tak tedy začátek

POJĎTE, PŮJDEME SE PROJÍT. Že je leden, že fičí studený vítr a chodníky jsou prázdné? Co na tom? Vyhrneme si límce a zima nás nedožene, i když od soutoku pěti řek, Donu, Sheafu, Rivelinu, Loxley a Porteru, to pořádně táhne.

Sheffield.

Tohle město ovšem není žádné vyhledávané centrum, i když se tu v létě točí obří ruské kolo, jsou tu dvě velká divadla, umělecká galerie, dvě vysoké školy a krásné zimní zahrady. Ale v Millhouses Parku dnes mrzne a holé stromy vypadají, jako by se modlily za trochu

tepla. Na letišti Doncaster, které je od města vzdálené třicet kilometrů, ani na jinak frekventovaném autobusovém nádraží na Pond Street moc turistů nevystupuje a obří Bessemerův konvertor v Kelham Island Museu, který je symbolem technického dědictví města, taky mnoho optimismu nepřidá. Do Londýna je odsud skoro tři sta kilometrů a do Manchesteru sice jen dvašedesát, ale stejně je to jako do jiného světa.

Tohle je vážné město. Tady úsměv často nahrazují zaťaté zuby. Však má taky Sheffield v městském znaku heslo: „*Deo Adjuvante Labor Proficit.*“ S Boží pomocí se naše práce zdaří.

Tohle je město ocele a těžby.

Tady se rodí chlapi.

Do pubu The Red Lion na London Road chodí fanoušci Sheffield Wednesday.

„Víte, že v Sheffieldu byl založen nejstarší fotbalovej klub na světě?“ častují každého *greenhorna*, který sem zavítá.

„Původně ty kluci hráli kriket, ale kulatej míč jim učaroval.“

„Jo. Bylo to v roce 1857.“

„Hraje se tu i basket,“ namítá velký chlap, který si právě stahuje palčáky a sundává čepici.

„Jdi do háje s basketem,“ okřikují ho od baru.

„Tohle je fotbalové město,“ říká pyšně jeden ze stálých hostů.

„Sportovní,“ opravuje ho druhý.

Ano, tohle je sportovní město. Je tu zimní stadion, existuje tu ragbyový klub i atletická dráha, na které začal svou závratnou kariéru anglický mílař Sebastian Coe. Kromě fotbalu a basketu se tu hraje i lední hokej a na předměstí se nachází populární stadion pro plochou dráhu Sheffield Tigers Speedway.

Ale my jsme sem v tenhle promrzlý den nepřišli za sportem. Pospícháme na jedno z sheffieldských předměstí, abychom zastihli teprve osmnáctiletou dívku jménem Lisa Clewesová, jak nastupuje do taxíku a v doprovodu svého partnera, o šest let staršího Richarda Gilla, míří do nejbližší porodnice.

O pár hodin později už drží v náručí nově narozeného syna.

Je sobota 11. ledna 1987. Před pár dny se na juniorském mistrovství světa v hokeji ve slo-

venských Piešťanech porvali hokejisté Kanady a Sovětského svazu a byli z turnaje vyloučeni. Počet lidí na Zemi překročil hranici pěti miliard. Svět s obavami hledí do budoucnosti. Od Atlantiku fučí ledový vítr a jeho dech je cítit i ve vnitrozemí. O skály anglického pobřeží se rozbíjejí vlny. V Sheffieldu září do tmy vysoké pece.

Novorozenec nic z toho nevnímá. Hlasitě se hlásí k životu. Tatínek šťastně objímá maminku.

Zbývá ještě do kolonky křestního listu dopsat chlapcovo jméno.

Lisa bere propisovačku, stiskne rty, podívá se na opodál stojícího muže, a když Richard kývne, drobným písmem napíše:

„Jamie Richard Gill.“

KAPITOLA TŘETÍ

Jmenuju se Vardy

BYT U LISINÝCH RODIČŮ Geralda a Mavis Clewesových je však pro novou rodinu příliš malý. Domek v dělnické kolonii stojí v severozápadní části Sheffieldu, na rozhraní předměstských čtvrtí Hillsborough a Wadsley. I když to je do centra Sheffieldu vzdušnou čarou jen pár kilometrů, tady se žije jinak. Tvrdě. Tady se maká a na zábavu není čas. Žije se tu z ruky do pusy. Chudoba si podává ruku s nedostatkem. Peněz zbývá sotva na živobytí. V ocelárnách se propouští, nezaměstnanost ve městě roste. Přízrak výpovědi se krčí v mlze každé

ráno ve všech koutech ulic, po kterých odsud lidé pospíchají do práce. Lisin otec je dělník, Lisin partner Richard Gill také.

Od začátku to ale mezi nimi moc neklape.

A pomalu se vytrácí i láska.

Kdepak jsou první letmé pohledy přes hlavy hostů v pubu Old Crown Inn v čísle 137 na London Road, ve kterém se seznámili. Kdepak jsou první objetí vzadu na dvorcích za domy. Kde je první polibek? Místo toho přišla realita všedního dne a pomaličku je začíná válcovat.

„Miloval jsem ji,“ svěří se Richard Gill mnohem později jednomu místnímu časopisu. „A miloval jsem i Jamieho. Byl to moc hodnej kluk a já byl na něj jako táta pyšnej. Často jsem ho krmil, přebaloval, houpal... Ale její rodiče mě nebrali. Spoustu času jsem strávil na půdě, jen abych se s nimi nemusel hádat.“

Jamie ještě nosí plínky, když konflikt vyvrcholí.

Richard přivede do jiného stavu jinou ženu.

„Vypadni!“ ječí na něj Lisa.

„Koukej mazat!“ přidá se její otec. „Nechceme tě tady.“

Richard si sbalí svoje věci.

„Zachoval jsem se blbě. Byli jsme s Lisou strašně mladí a nedokázali jsme tuhle situaci ustát. A potom běžel čas a já s nimi úplně ztratil kontakt.“

A tak to potrvá dlouhá léta. Teprve až se z Jamieho stane slavný fotbalista, uvědomí si Richard s úžasem, že ten kluk, o kterém se začíná psát ve všech anglických novinách a jehož portréty běží v televizi, je to jeho biologický syn. A nebude věřit svým očím. Jamie totiž neponese jeho jméno.

Do dědečkova bytu se brzy po Richardově odchodu nastěhuje jiný muž. Jmenuje se Philip Vardy, je sice o rok mladší než Lisa, ale má v sobě něco, co Richardovi chybělo. Odpovědnost. Chutí postarat se o novou rodinu.

„Nebudeš to mít jednoduchý, hochu,“ bručí nedůvěřivě starý Gerald Clewes. „Nezapomínej, že Lisa má dítě.“

Philip na to rozhodně nezapomíná. S tím do toho vztahu šel. Lisu si vezme. A malý Jamie mu přímo učaruje.

Je to ostatně vzájemné.

Jamie už nenosí plínky, když běhá na sousední hřiště a pozoruje kluky, jak hrají fotbal. Ještě se

nepřipojí, je na to moc malý. Ale když se k němu náhodou jednou balon dokutálí, rozběhne se a načutne ho tak, že míčuda letí kamsi vzhůru, kdoví, jestli ne až do nebes.

„Jak se jmenuješ, kluku?“ křikne na něj podsaditý Johnny ze sousedství, který to tu má na povel. Nejdřív padající míč sebejistě zpracuje, přehodí si ho z levé na pravou a teprve pak se otočí k tomu mrňousovi.

A Jamie se pyšně narovná a křikne:

„Jmenuju se Vardy. Jamie Vardy!“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Kam se ženeš, tintítko

PHILIP ZAMYŠLENĚ POZORUJE JAMIEHO kuchyňským oknem, jak vzadu na dvorku prohání balon. Koupil mu ho minulý týden ve sportovním obchodě v Crystal Peaks. Pro kluka to byl svátek a vzrušením se celý třásl.

„Ať je to pořádněj balon, tati,“ řekl mu. „Takověj, co s ním hraje Robson.“

Je to opravdu pořádný míč. Černobílý, kožený. Takový, s jakým hrají Premier League.

Docela mu to s ním jde, pomyslí si Philip. Nožičky má sice jako hůlčičky, ale dokáže s nimi divy. Měl bych mu možná koupit i pořádný ko-

pačky. Takový, co jsme na ně koukali. Ty žlutý, nebo ty černý? Nebo je na to ještě dost času?

Už to u okna nevydrží a vyběhne ven.

„Přihraj, Jamie!“ volá.

Jamie si míč stáhne pravačkou, hodí na levačku a potom mu ho pošle placírkou. Philip mu ho kopne zpátky.

„Zkus ho zpracovat tělem. Sklepnout si ho k nohám... Tak. Správně! Ještě jednou... Pojd! *Come on!*“

Koleno, lýtko, šajtle, bodlo...

„Nepospíchej. Počkej si, až ti balon skočí. Tohle není tráva, nesklouzne ti. Sklepní ho hlavou... Dobře.“

Brzy mu Philip nestačí.

„Dej mi pokoj, Jamie, ty bys mě uštval. Běž na hřiště, já si jdu radši dát kafe,“ křikne s úsměvem a vrací se do kuchyně. Sotva popadá dech. Ten kluk mě ale prohnal, říká si, když se posadí ke kuchyňskému stolu. S těmi kopačkami bych možná váhat neměl.

Jamie mezitím letí na hřiště. Kdysi tady bývala škvára, ale když se na předměstích Sheffieldu bouraly staré slumy a stavěly nové obytné domy

a sídliště, přestavěla se i některá hřiště. Branky jsou už sice trochu odřené a oprýskané, potrhane sítě dávno kamsi zmizely, takže zbyla jen kovová konstrukce, a vzadu za hřištěm se válejí odpadky, ale tady je docela slušný povrch. Stará se o něj Johnnyho táta. Když stříhá trávník před domem, vždycky sem zajede se sekačkou.

„Měli byste mi za to platit!“ křičí pokaždé a nikdo neví, jestli to říká klukům, nebo městské správě. Nedostane za to nikdy ani penny, ale vždycky sem tu starou odřenou sekačku přitáhne znovu, i když přitom nadává a vzteká se.

Kluci tu už jsou. Křivonohý maličký Patrick v útoku, tlustoch Iggy v brance, nemotorný Hal, který zametá v obraně, i vysoký Graham, kterému jdou parádní hlavičky. Hraje se na dvě brány. Kluci z dolních ulic proti těm zdejším.

Jamiemu je pět. Ještě nechodí do školy. Hrát s nimi nemůže, musí si ještě počkat.

Nervózně přešlapuje na místě.

A potom je najednou míč u něj. Neodolá. Jak mu to říkal táta? Sklepnout, pak lehce přiřknout placírkou.

A už letí.